

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II. Neceſſitas Sacrificij cuiusdam quod infiniti eſſet valoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

Secundum Sacrificium erat, ad gratias Deo agendas ob accepta beneficia & tunc appellabatur Sacrificium *laudis & gratiarum actionis*. Quod si offerre-
batur ad petenda, & recentia beneficia obtinenda, vocabatur etiam
hostia pacifica; quia eius finis erat impetrare salutem & pacem corporis
animæ pro ipso offerente. Et in utroque casu ipsum munus, quod offerre-
batur, in tres diuidebatur partes. Prima consumebatur ad honorem Dei.
Secunda tradebatur ipsi Sacerdoti in alimentum; tertia reddebatur ipso
offerenti in signum quoddam huiusmodi beneficia proueniant à Deo per eius
Ministros, in bonum & utilitatem eorum, qui ipsum honorant, gratosque
se exhibent, & remedium suarum necessitatum ab eo petunt. *Tertium* Sa-
crificium erat, ad satisfaciendum pro peccatis: quod propterea appella-
batur *hostia pro peccato*, aut *Sacrificium Propitiatorium*. Tendebat enim ad
placandam iram Dei, eumque reddendum propitium ad ea remittenda.
Et hoc diuidebatur in duas partes: quarum altera igne absolvebatur; alte-
ra verò tradebatur Sacerdoti; nihil verò reddebatur offerenti; ut signifi-
ficaretur nullum peccati vestigium debere in ipso remanere. Et propter
eamdem causam, cum Sacerdos illud pro suo proprio peccato, aut pro
communis omnium offereret: consumebatur totum Sacrificium, nulla
parte sibi retenta: ut significaretur, nec ullum quidem signum remanere
culpæ. Sed cum illa Sacrificia essent imperfecta, non efficiebant quod si-
gnificabant; nec propria virtute maculas mundabant animæ: nisi tantum
esset offerentis deuotio, ut ad id sufficeret: eò quod verè perueniret ad
veram contritionem.

§. II. *Necessitas Sacrificii cuiusdam, quod
infinite esset valoris.*

EX DICIS incipere licet in lucem deducere necessitatem, cur Deus
instituerit in mundo Sacrificium aliquod excellentiæ infinite: quod
posset ipsi offerri ob tres quatuorue fines, ad quos dirigebantur Sa-
crificia. Omnia enim illa quandam rationem habent amplitudinis ad
infinite, ut nullum Sacrificium, nisi quod sit verè infinitum, possit ei ad-
æquari. Nam primum si excellentiam ipsam Diuinam intueamur, ad cuius
horem Sacrificium præcipue dirigitur: satis apparet eam esse om-
ni ex parte infinitam; eiusque Sapientiam & magnitudinem non habere
finem. Omnes enim Sacerdotes huius mundi in eius conspectu sunt quasi
non essent. Et ut Isaias dixit: omnia ligna a montu libani non sufficient ad faci-
endendum, & animalia eius non sufficient ad holocaustum. Quamobrem dixit
Micheas: b *Quid dignum offeram Domino? Curabo genu Deo excelso? aut
quid offeram es holocaustum? vitulos anniculos? quæcunq; creata sunt, con-
sentur nihil, si cū eo conferantur, quod Deus promeretur; eò quod sit ipse
qui est: quomodo igitur aliquid offerri potest quod sit par Deo, immen-*

a *Isaia. 40.*
16.

b *Mich. 6. 6.*

sa: adeò Maiestatis? Quod si beneficia ipsa aspiciamus, pro quorum gratitudine Sacrificium offertur: illa quoque sunt infinita: eò quòd eorum largitor sit infinitus, & amore infinito illa tradat; eorumque numerus etiam sit infinitus: imò eorum multa præstantiam habent infinitam, quatenus eleuant nos ad Esse gratiæ, & naturæ Diuinæ participationem, ac gloriæ illius hæreditatem. Et omnia illa simul excessum efficiunt adeò infinitum, vt stupefactus David dixerit: *c. Quid retribuã Domino pro omnibus quæ retribuit mihi?* Et quæ Sacrificia offerre illi possum, quæ tantis beneficijs possint respondere? Quicquid enim ego habeo, nihil est: si conferatur cum plurimis, quæ ipse mihi donauit, ac promisit. Hoc ipsum dicere licet, si attendamus ad beneficia, quæ per Sacrificiũ intendimus impetrare: quæ etiam sunt infinita, & omnia excedunt, quæcunque habemus, & pro illis offerre possumus. Cum dixerit Apostolus: *d non sunt condigna passionibus huius temporis ad futuram gloriam, quæ reuelabitur in nobis.* Meminit verò passionum, siue afflictionum potius, quàm aliorum operum: eò quòd illæ maiorem homini adferant molestiam & pœnam; & ex eis confici potest Sacrificium maximarum expensarum, quas possumus Deo offerre, ad impetranda præmia nobis promissa. Quid autem dicam de peccatis pro quorum remissione Sacrificium offertur? quæ (vt ait S. Thomas) suam etiam habent infinitatem: eò quòd tendant contra Deum. Eò enim grauior centetur offensio: quòd maior est persona offensa: cumque Deus infinitæ sit magnitudinis & amplitudinis: ita iniuria in eum facta, est quoque infinita, vt nullum puræ creaturæ Sacrificium possit ei æquiparari. & in hoc sensu dixit Micheas Propheta: *e quid dignum offeram Domino? quod meæ culpæ sit par? nunquid placari potest Dominus in millibus arietum, aut in multis millibus hircorum pinguium? nunquid dabo primogenitum meum pro scelere meo. fructum ventris mei pro peccato anima mea?* Quod etsi facere liceret: adhuc id totum esset modicum, ad satisfaciendum pro delicti mei grauitate. Et pariratione modicum conferetur, ad reddendum debita æqualia pœnis per nostras culpas promeritis. Pœna enim, quam dicunt *Damni*, eo nomine est infinita, quòd Priuet in æternum clara Dei visione; pœna quoque sensus est infinita quoad durationem: vtraque enim est æterna in iplo inferno. Ideoque damnatus dicere etiam potest, quod est apud Iob scriptum: *f peccauit & verè deliqui, & vt eram dignus non recepi.* Cum igitur Dei Maiestas videret omnia Sacrificia, quæ puri homines offerre possent, esse finita & limitata: tam ex parte rei, quæ offertur, quàm ex parte ipsius offerentis; (cum enim vtrumque sit res creata: non potest valorem & vim habere, quæ non sit limitata) decreuit profundissima ac benignissima prouidentia conferre homini infinitam dignitatem Dei, coniungens Verbi Diuini Personam cum humana natura: vt Sacrificium quoddam offerre pos-

set in-

2

c Psal. 115. 7.

3

d Rom. 8. 18.

4

3. p. 9. l. a. 2
ad 2.

e Mich. 6. 7.

f Iob. 33. 27.

5

3 p. 9. 22.
4 2.

g Hebr. 5. 1.

set infinitum, tam ob infinitam offerentis dignitatem, quam ob infinitum rei oblatae valorem, quæ erat ipsemet Deus Incarnatus. Quod S. Thomas aduertit) simul fuit Sacerdos & Sacrificium: & in utroque infinitus. Nam Sacerdos infinitus non debuit nisi oblationem infinitam offerre; & infinita oblatio non debuit ab alio præcipuè offerri, quam à Sacerdote infinito. Et quemadmodum ut esset Sacerdos, necesse erat, esse hominem (nam, ut Apostolus, dixit; *g Omnis Pontifex ex hominibus assumitur, & pro hominibus constituitur in iis quæ sunt ad Deum*;) ita etiam oportebat esse Deum, ut Sacrificium eius valorem haberet & virtutem infinitam. Et quamuis quælibet Diuinarum Personarum potuisset hoc opus æque excellenter expedire; eò quòd in omnibus sint æquales, & vnus, idemque Deus; disposuit tamen Diuina sapientia: ne prima persona, hoc est Pater, fieret homo; nam eum ipse principium esset & origo reliquarum duarum: potius competebat ei, ut esset persona, cui sacrificium offerretur, & ipsa illud acceptaret: quam esse Sacerdotem, qui illud offerret, & conuenientius iudicatum est, ut vnigenitus eius filius fieret homo, essetque Sacerdos: cuius figura in lege Naturali fuit, quod primogeniti succederent suis parentibus in Sacerdotio; honorando hac ratione officium ipsius & sic ostendendo magnam opinionem & æstimationem, quam de hoc opere haberet, ac de finibus, ad quos dirigebatur; & ingentem amorem, quo nos prosequeretur: cum daret nobis maximum Sacerdotem & Sacrificium; quod eius diuina Sapientia adinuenire, & Omnipotentia eius perficere potuit, quo facto simul nos obligat, ut ipsum amemus, omnibusque nostris viribus glorificemus; & opus hoc, ut par est, magni faciamus, & in nostrum commodum illud conuertamus; offerentes ei ex parte nostra rem preciosissimam, quam habemus: cor scilicet nostrum, & interiorum affectuum nostrorum primogenitum: hoc est ipsum amorem: offerentes hoc nostri ipsorum Sacrificium in gratiarum actionem pro eo quod magnus hic Dominus pro nobis obtulit, cum circumstantijs modis que adeo præcellentibus; ut vel ea audientibus stuporem adferant: ut in capite proximo apparebit.